

УДК 159.922.8

О. В. Яремчук, канд. психол. наук, доц.,
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова,
кафедра загальної та соціальної психології

ЕТНОКУЛЬТУРНА МІФОТВОРЧИСТЬ ПОКОЛІННЯ

Соціально-психологічна теорія етнокультурної міфотворчості особистості застосована в емпіричному дослідженні суб'єктивних стратегій самореалізації представників покоління 20-літніх; позначені можливості актуалізації культурно-історичного та міфотворчого потенціалу молоді.

Ключові слова: етнокультурна міфотворчість особистості, суб'єктивні стратегії самореалізації особистості та покоління, культурно-історичний і міфотворчий потенціал покоління.

Актуальність. На сучасному етапі однією з актуальних проблем соціальної психології є вивчення різних форм і рівнів суб'єктивного в психіці особистості як представника покоління. В якості ключових піднімаються питання, пов'язані з особливостями становлення внутрішнього світу особистості, динаміки ціннісних і смислових утворень, індивідуальних способів і форм самореалізації. Проблема поколінь заслуговує спеціальної уваги саме тому, що дозволяє глибше зрозуміти своєрідність суб'єктивного виміру соціокультурних процесів. Саме тому зараз на часі розробка проблематики суб'єктивних стратегій самореалізації представників різних поколінь. При чому підключення до контексту етнокультурної міфотворчості покоління додає цій проблематиці ще більшої актуальності.

Проблема. Культурно-історичний та міфотворчий потенціал поколінь є в соціальній психології одним з найбільш цікавих, проте й одним з найбільш важко досліджуваних питань, що, безумовно, є природним для явищ макрорівня. Актуалізація культурно-історичного потенціалу особистості як представника покоління тісно пов'язано з міфотворчою діяльністю. Остання є одним із шляхів гармонічної самореалізації особистості в культурі. Особистість як суб'єкт історії та культури самоздійснюється, керуючись певними суб'єктивними стратегіями, що мають спільну архетипну основу у представників одного покоління.

Мета статті: розкрити особливості суб'єктивних стратегій самореалізації представників покоління 20-літніх в контексті етнокультурної міфотворчості.

Завдання:

1. З'ясувати можливості соціально-психологічного дослідження культурно-історичного потенціалу поколінь та міфотворчого потенціалу суб'єкта як основи особистісної самореалізації в культурі.

2. Обґрунтувати можливість вивчення суб'єктивних стратегій самореалізації особистості в ракурсі індивідуальної міфотворчості.

3. Запропонувати програму комплексного емпіричного дослідження суб'єктивних стратегій самореалізації представників покоління 20-літніх у контексті їх міфотворчого потенціалу.

Для того щоб з'ясувати можливості соціально-психологічного дослідження культурно-історичного потенціалу поколінь та міфотворчого потенціалу суб'єкта як основи особистісної самореалізації в культурі, розкриємо наше розуміння цих психологічних феноменів потенційності. Культурно-історичний потенціал поколінь — це витвір ментальності певного народу, що обумовлений його етнопсихогенезом, а також ввібрав світоглядні настанови авторів-міфотворців, які впливають на самоусвідомлення етнічної спільноти. Такими значущими авторами-міфотворцями для українців були І. П. Котляревський, Т. Г. Шевченко, Леся Українка, І. Франко, М. Гоголь, твори яких вважаються знаковими в українській культурі [5]. Культурно-історичний потенціал поколінь, на наш погляд, це первинне підґрунтя культурного досвіду, що є базовим для формування особистісного потенціалу. Він є “стрижнем” національного характеру; ресурсом життєстійкості, надбаним протягом тисячоріч або сторіч, певною копінг-стратегією нації, що активізується, перш за все, в ситуації загрози для особливого світосприйняття та самореалізації особистості в певній культурі. Якщо розглядати культурно-історичний потенціал особистості в якості відкритої системи, можна виокремити наступні елементи [8]:

1. Ідентичність:

- у якості Самості;
- як особистісна ідентичність;
- як етнічна ідентичність.

2. Міфологія: архаїчна та індивідуальна авторська, а також сучасні міфи масової свідомості.

3. Ментальність як система механізмів репрезентації досвіду у свідомості певної лінгвокультурної спільноти.

4. Картина світу як переважно міфологічна конструкція, яка є витвором колективної свідомості й колективного несвідомого.

5. Колективне несвідоме, що містить у собі архетипи різних рівнів від загальнолюдських до расових, етнічних й таке інш., включаючи “дух історичного часу”.

Слід підкреслити, що картина світу певної культури обумовлює ідентифікацію особистості в ній; самототожність, “справжність” у сенсі причетності до духовних цінностей своєї етнічної групи та історичної епохи. Вплив культурного контексту позначається на особливостях та контекстах творчості людини. В індивідуальній міфотворчості, як глибинному особистісному підґрунті творчого пошуку особистості взагалі, вірогідно відбувається потаємний процес “вторинного перекодування” картини світу, внаслідок чого особистість спонтанно втілює власний варіант взаємопроникнення макро- і мікрокосму, який є її суб'єктивним образом світу.

Розгляд феноменології покоління в аспекті культурно-історичного потенціалу його представників, на нашу думку, дозволить ґрунтовно дослідити не тільки роль поколінь в сучасній соціально-психологічній та

культурній реальності України, але й з'ясувати індивідуальний потенціал самореалізації представників різних поколінь. Ми пропонуємо наступне визначення: покоління — об'єктивна соціально-демографічна і культурно-історична спільність людей, об'єднаних межами віку і загальних умов формування та функціонування в конкретно-історичний період часу. Поколінню властиві типові антропогенетичні, соціально-психологічні, ідейно-моральні та етнокультурні характеристики, подібні духовні цінності, соціальний досвід і спосіб життя, які відображаються у продуктах його міфотворчості.

Спадкості поколінь — це перш за все процес взаємної передачі, засвоєння, збереження та використання духовних цінностей, соціальної інформації й досвіду попередніх і співіснуючих поколінь. На наш погляд, спадкості у суспільстві важлива саме тому, що виражає зв'язок між минулим, сьогоденням і майбутнім, забезпечуючи цілісність його історичного розвитку й розкриття культурно-історичного потенціалу особистості. На відміну від наслідування й запозичення, що включають у себе сприйняття і збереження як позитивних, так і негативних компонентів, що можуть виявлятися навіть шкідливими для іншого покоління, спадкості припускає селективне й адаптивне освоєння того, що необхідне для функціонування й прогресивного розвитку представників підрастаючого покоління. Особливостями процесу спадкості поколінь у сучасній Україні є, по-перше, те що цей процес відбувається в умовах не тільки зміни поколінь, але й зміни політичної, економічної та соціальної структур. По-друге, пріоритетного значення набуває не міжпоколінна спадкості, а внутрішньопоколінне запозичення, як правило, елементів субкультур західних країн. По-третє, нігілістичне ставлення до спадщини поколінь радянського періоду приводить до краху авторитету старшого покоління в очах молодого. По-четверте, девальвація духовних цінностей та норм попередніх поколінь ускладнює передачу їх наступним поколінням. У цьому контексті виникає проблема конфлікту поколінь.

На наш погляд, конфліктна взаємодія всередині і між поколіннями виступає не тільки фактором руйнування, а й запорукою зміцнення соціальних зв'язків. Останнє відбувається, наприклад, тоді, коли молодь, протиставляючи себе дорослим консолідується за принципом відкидання минулих норм та традицій, активно впроваджує певний тип життєздійснення й виступає лідером для дорослих. Конфлікт поколінь може протікати латентно, як прихована соціальна напруженість, або відбуватися відкрито, як зіткнення думок, поглядів, ідей. На думку політологів, найбільш експресивне й агресивне протистояння поколінь відбувається на макрорівні з проблем ідеології. На мікрорівні зіткнення поколінь згладжується сімейними традиціями. Так наприклад, у пострадянському просторі можна спостерігати наступну тенденцію: в поколінні 1990-х років (народжені приблизно в 1960-х) сформувалися дві орієнтації — на ностальгічну ідеалізацію радянського минулого й на раціоналістичне прийняття сучасних соціально-економічних змін. Цікаво, що обидві тенденції можуть проявлятися в свідомості однієї людини. Можливо, це пояснює-

ся тим, що соціалізація даного покоління проходила на межі епох застою й перебудови. Ця вікова когорта є батьками покоління двадцятилітніх, що стали об'єктом нашого дослідження. Покоління двадцятилітніх є першим поколінням, яке сформувалося в умовах постсоціалізму і, незабаром, буде суттєво визначати суспільну думку в країні. Таким чином, соціально-психологічне дослідження суб'єктивних стратегій самореалізації нового покоління в контексті міфотворчості стає підґрунтям, на якому можливо будувати майбутні стратегії розвитку України.

У нашому дослідженні ми виходили з наступного розуміння молодого покоління: це особлива соціальна спільність, що складається з когорти приблизно 18-26-літнього віку і перебуває в процесі активного становлення особистісних смислів, динаміки ціннісних орієнтацій, вибору способів самореалізації на професійному та життєвому шляху. У своїй більшості вони ще не мають усталеного положення в соціумі, оскільки або "успадковують" соціальний статус батьківської родини, або характеризуються "майбутнім" соціальним статусом.

В результаті прискорення темпів соціальних та культурних перетворень, світоглядні настанови змінюються настільки швидко, що безперервна адаптація й модифікація традиційних моделей досвіду й мислення є надалі утрудненою, виникає нагальна потреба в інтеграції нових елементів в картину світу й можна говорити про появу нового образу світу в молодого покоління. На думку К. Манхейма, не кожне покоління вибудовує власну, особливу модель світобачення та впливу на світ (Манхейм). Чи виникне новий образ світу у теперішньої молоді, залежить від того, чи спрацює механізм індивідуальної міфотворчості, який допомагає адаптуватися до соціальних і культурних трансформацій. Практично це означає, що дослідник психології поколінь повинен співвідносити наслідки динаміки культурно-історичної та соціальної сфер з ментальністю та міфотворчим потенціалом певних когорт.

Що стосується спадкоємності поколінь нинішніх сорокалітніх (батьків) та двадцятилітніх (дітей), то їх, на наш погляд, об'єднує проблема екзистенційного вибору, яка спонукає розглядати питання про свободу й необхідність у ціннісному відношенні. Свобода виявляється не тільки як вибір можливостей, але і як можливість вибору як такого, що залежить від об'єктивних соціальних умов, а також від усвідомлення цієї можливості самою людиною та її бажання зробити певний вибір. Особливо яскраво ця подібність між батьками та дітьми виявляється в порівнянні з поколінням шістдесятити літніх та більш старших (дідів). Проблема вибору культурних знарядь, за Л. С. Виготським, витісняється проблемою особистої ініціативи у синтезуванні нових культурних форм поведінки на базі старого, але не очевидного культурного досвіду. На наш погляд, важливо розглядати культурно-історичний потенціал молоді як ресурс присутній в кожному суспільстві і враховувати той факт, що саме від соціально-психологічного клімату суспільства залежить мобілізація даного ресурсу. Молодь є тією соціальною силою, яка спроможна втілювати найрізноманітніші починання, тому що нове покоління не сприймає встановлений порядок як даність

і схильна постійно шукати свій неповторний стиль життєздійснення, що оприявнюється в індивідуальному авторському міфотворенні.

За даними соціально-психологічних досліджень останніх років покоління двадцятилітніх прагне виявити свою індивідуальність, не сприймає традиційних цінностей-норм, що позначається навіть у відсутності орієнтації на цінності своєї соціальної спільноти. Так, при аналізі соціалізаційної системи була виявлена схильність до розшарування усередині покоління. У процесі соціалізації молодь засвоїла основний принцип ринкових відносин, якої б сфери він не стосувався: економічної, політичної або духовної: “головне — ініціатива, завзятість і пошук нового”. Вже згідно з цими трьома виборами ми можемо зробити висновок, що перед нами оновлене покоління, яке вилізло мірою звільнилося від контролю звичаїв і норм, прийнятих більшістю. Воно піде шляхом пошуку нового, здобуваючи при цьому, можливо, не тільки позитивний досвід.

Змістовими аналогами життєдіяльності певного покоління слід вважати: систему переконань, ціннісних орієнтирів і домінуючих культурно-історичних ідей; континуум реально-практичних здобутків, отриманих за період становлення і владарювання; ієрархію змістових наслідків, спричинених отриманими здобутками у поступі культурно-історичного процесу загалом і в життєдіяльності молодшого покоління зокрема. Саме ці змістові складові передусім підлягають аналізу при застосуванні методу поколінь Ортеги-і-Гассета [6].

Для з'ясування суб'єктивних стратегій самореалізації особистості в контексті міфотворчості нас цікавить не структура життєвого шляху середньостатистичного індивіда, а біографія індивідуальної особистості, тому об'єктивні дані необхідно доповнити суб'єктивними, що припускає внутрішню (інтерасуб'єкту) систему відліку. Переходячи в стан інтуїтивного пізнання перипетій власного внутрішнього світу, особистість наближається до міфотворчості як спонтанного спілкування з образами, символами, міфологемами особистісного несвідомого. Таке спілкування сприяє усвідомленню перспектив і можливостей переходу на суттєво новий рівень життєздійснення, відкриттю в собі раніше невідомого міфотворчого потенціалу. Особистість здатна до синтезу цінностей та смислів власного життя шляхом міфотворчої діяльності. У зв'язку з цим постає завдання дослідження особистого та індивідуального авторського міфу у ціннісно-смісловому просторі суб'єкта.

Ми розуміємо міф як універсальний культурно-психологічний феномен, що є первинним кодом смислів, символів, світоглядних установок, які відбивають універсальні архетипи колективного несвідомого в індивідуальній психіці. Важливо те, що міф є системою мислення й досвіду, яка спирається на психологічний баланс свідомої та несвідомої сфери особистості і таким чином виступає медіатором між реальним та потенціальним “Я” [8]. Слід зазначити, що особистий міф у трактуванні К. Г. Юнга є медіатором між колективним і особистісним несвідомим. Він транслює архетипічні змісти в ціннісно-смісловий простір особистості згідно з актуальним етапом її індивідуалізації. Але особистий міф є все ж таки зовні заданим стосовно

суб'єкта сюжетом або канвою його життя, індивідуальна міфотворчість — це привнесення у смисловий простір культури суб'єктивних символів і смислів та синтезування з них авторської міфологічної реальності.

На шляху оволодіння змістами несвідомого особистість створює власний міфологічний простір індивідуальний авторський міф, який можна визначити як переважно усвідомлюваний суб'єктом трансцендентний акт цілісного осягнення суб'єктивного екзистенціального досвіду (в тому числі й особистісної міфології), який об'єктивується у авторському тексті, нарATIVІ.

Якщо розглядати буття суб'єкта в культурі як реалізацію несвідомих культурних “першооснов” — архетипів і одночасне ствердження себе як автора-інтерпретатора культурного тексту, то відкриваються нові можливості занурення в унікальний внутрішній світ людини, осягнення його співвідношень з індивідуальними світами інших, перш за все світами представників одного покоління.

Для особистостей з високо розвинутою суб'єктністю стає природною етнокультурна міфотворчість, тобто оперування поняттями-образами у пізнанні зовнішнього та внутрішнього світу. Такі особистості схильні створювати суб'єктивний міфологічний простір, який корелює з певним типом їх культурно-історичного, соціального та екзистенційного досвіду та сприяє самоконструюванню “я”. Саме у суб'єктивному міфологічному просторі відбувається моделювання можливого майбутнього, а це органічно співвідноситься з синтезуванням індивідуальних цінностей та смислів власного життя. Індивідуальний авторський міф з'являється як основний смислоутворюючий компонент індивідуальності людини, що виявляє її особистісний потенціал.

Беручи до уваги вище сказане, ми приступили до розробки комплексної програми емпіричного дослідження суб'єктивних стратегій розвитку представників покоління 20-літніх в контексті їх міфотворчого потенціалу. Програма складається з п'яти етапів:

1. Актуалізація міфотворчого потенціалу студентів гуманітарних спеціальностей за допомогою модифікованої методики “Дім. Дерево. Людина” Дж. Бука [1].

2. Виявлення культурно-ціннісних орієнтацій студентів (методика КЦО Л. Почебут).

3. З'ясування суб'єктивних стратегій розвитку представників покоління 20-літніх за допомогою методики ССР Т. М. Грекової та І. І. Ільєсова [2].

4. Інтерпретація продуктів індивідуальної міфотворчості випробуваних з точки зору потенціювання їх особистісної самореалізації (методами психологічної герменевтики, архетипного аналізу та міфокритики).

5. Узагальнення результатів комплексного дослідження суб'єктивних стратегій самореалізації особистості як представника покоління.

Кожний з цих етапів передбачає об'єктивацію системи переконань, ціннісних орієнтирів, доміантних культурно-історичних ідей сучасної молоді шляхом міфотворчості. У подальших дослідженнях планується порівняльний аналіз міфологічного простору автонаративів особистостей з різними

рівнями суб'єктності й розробка диференційованих механізмів міфотворчого потенціювання їх самореалізації.

Проблема суб'єктивних стратегій самореалізації розглядалась нами в контексті індивідуальної міфотворчості молодих людей віком 18–26 років, які здобувають гуманітарну освіту. Емпіричне дослідження було проведене серед студентів 3–5-го курсів спеціальностей “культурологія”, “психологія” та “філософія”, загальний обсяг вибірки 82 особи. Ключовим етапом дослідження була інтерпретація продуктів індивідуальної міфотворчості випробуваних з точки зору потенціювання їх особистісної самореалізації (методами психологічної герменевтики, архетипного аналізу та міфокритики).

Досліджуванам пропонувалося написати міфологічний автонаратив за такою інструкцією. “Напишіть, будь-ласка, текст, у якому Ви символічно можете подати власний життєвий сюжет. Дозвольте собі розрізнити множинність і суперечливість свого “Я”, переломлюючи все висловлюване Вами в міфологічний постір. Пам'ятайте про власну цілісність і неповторність. Спираючись на актуалізовані Вами символи та архетипи, створіть індивідуальний авторський міф”. Для інтерпретації автонаративів із застосуванням психологічної герменевтики, архетипного аналізу та міфокритики нами було розроблено спеціальний алгоритм. Інтерпретація продуктів індивідуальної міфотворчості, отриманих при виконанні методики ДДЛ доповнена інформацією про культурно-ціннісні орієнтації випробуваних, а також результатами виконання методики ССР. Весь цей психологічний матеріал дозволив краще зрозуміти індивідуальну авторську міфотворчість з точки зору потенціювання особистісної самореалізації.

Застосування методів психологічної герменевтики, архетипного аналізу та міфокритики до автонаративів випробуваних відбувалося за певним алгоритмом. По-перше, слід проінтерпретувати малюнки Дому, Дерева та Людини, використовуючи архетипний аналіз за К.-Г. Юнгом [7]. По-друге, слід підключити до аналізу відповіді на ПМО за Дж. Буком. Метою цього аналізу є виділення індивідуальних метафор, що концентрують у собі емоційно-ціннісні переживання й задають певні стратегії самореалізації та самоздійснення особистості. По-третє, на основі виділених індивідуальних метафор учаснику дослідження пропонується скласти автонаратив, де б метафоричні образи розгорнулися у певний сюжет та поглибилися до рівня символів. По-четверте, необхідно проінтерпретувати сам процес трансформації індивідуальних метафор у символи, що є відбитком своєрідності стилю художнього мислення випробуваного та розкриває його етнокультурний міфотворчий потенціал. По-п'яте, слід застосувати прийоми міфокритики у сенсі віднайдення співвідношень між міфологічними мотивами автонаративу та розповсюдженими міфологічними сюжетами. Це важливо з точки зору прогнозування подальшого розгортання міфологічної фабули. Можливо використати міфотворчий потенціал особистості з метою її духовного потенціювання: той самий міфологічний континуум може бути оприявнений в життєвій перспективі особистості по-різному, дивлячись на її ціннісні орієнтації.

По-шосте, необхідно співвіднести аксіологічні настановлення (інтенції) особистості як вони проектуються в автонаративі з культурно-ціннісними

орієнтаціями, які виявилися завдяки методиці КЦО. Це дозволить вписати особистісні прагнення та життєві завдання конкретної особистості в ціннісно-нармативні рамки певної культури та прогнозувати яким чином ця особистість буде самоздійснюватися в даній культурі. По-сьоме, слід підключити до архетипного аналізу автонаративу результати виконання методики ССР з особистими коментарями стосовно вибору чи відкидання певних карток-символів у якості образів власного розвитку. Це надасть можливість охопити сюжетно-архетипні особливості автонаративу крізь призму переважаючих символів розвитку. Така процедура, як правило, додає нову інформацію стосовно суб'єктивних стратегій самореалізації особистості та дозволяє переструктурувати власний міфологічний простір.

Архетипний аналіз створених досліджуваним символів застосовує архетипне значення до конкретної психологічної ситуації особистості, “вказує серединний шлях між об'єктивною істиною символа й обставинами, які вплинули на індивідуальний досвід переживання символа” [3, 56].

Таким чином, символ набуває розробки у вигляді вторинних відтінків значень, достатньо далеко віддалених від його універсальної якості [3, 56]. Символи зазвичай виникають не ізольовано, а групами, породжуючи символічні композиції, що розгортаються у часі та просторі. Кожна деталь має певне символічне значення, а комбінація символів свідчить про наявність метазначення. Багатозначність тлумачення символа збагачує внутрішній світ особистості, створює його багатовимірну поетичну картину. Образи, які в певний момент починають домінувати над іншими, стають більш яскравими, проступають з життєвого фону чи з несвідомого у свідомість, можуть бути проінтерпретовані в ході символічного перетворення [4], яке є по суті процесом індивідуального смислоутворення.

Таким чином, можна підсумувати попередньо зазначене так: метафори, символи й міфологеми, що створюються суб'єктом міфотворчості, можуть розглядатися як опорні точки в процесі трансформації його образу світу, що безпосередньо впливає на протікання самореалізації. Найкращим полем символотворчості є автонаратив. Образи-символи особистісної міфології інтенсивно сприяють “Я” — засвоєнню культури та стимулюють культуротворчість особистості.

Висновки. Можемо констатувати наявність високого етнокультурного міфотворчого потенціалу нинішньої молоді, що перш за все оприявнюється у сферах інтерперсональних та інтраперсональних відносин: їх здатність творчо взаємодіяти з соціумом, вміння проявляти власні професійні навички та обдарованість. Вони є відкритими для нового досвіду, активними, оптимістичними людьми, що є дуже потрібним у наш перехідний час, враховуючи складні умови життєдіяльності. Разом з тим молодь не втрачає зв'язку з власним несвідомим. На певному етапі розвитку для особистості стає необхідним бачення реальності в архетипічних перспективах, герменевтична діяльність, що виявляється, насамперед, у спонтанному тлумаченні символів і включенні певних культурних смислів у свій міфологічний текст, текст життєвого шляху.

Література

1. Бук Дж. Тест “Дом. Дерево. Человек” /Проективная психология: Пер с англ. — М.: Апрель Пресс, Изд-во ЭКСМО-Пресс, 2000. — 528 с.
2. Грекова Т. Н., Ильясов И. И. Об архетипичности символов развития // Вестник Московского ун-та сер. 14. Психология. — 2006. — №2. — С. 41–51.
3. Керлот Х. Е. Словарь символов. — М.: Наука, 1994. — 257 с.
4. Лангер С. Философия в новом ключе: Исследование символики разума, ритуала и искусства: пер. с англ. — М.: Республика, 2000. — 287 с.
5. Мейзерська Т. С. Проблеми індивідуальної міфології: міфотворчість Шевченка. — Одеса: Астропринт, 1997. — 128 с.
6. Ортега-и-Гассет Х. Восстание масс // Ортега-и-Гассет. Эстетика. Философия культуры. — М.: Искусство, 1991.
7. Юнг К.-Г., Нойман Э. Психоанализ и искусство: Пер с англ. — К.: Ваклер, 1996. — 304 с.
8. Яремчук О. В. Міфологема Світового Дерева як прояв несвідомого в ментальності // Наука і освіта. — 2003. — №5–6. — С. 68–71.

О. В. Яремчук, канд. психол. наук, доц.,
Одесский национальный университет имени И. И. Мечникова,
кафедра общей и социальной психологии

ЭТНОКУЛЬТУРНОЕ МИФОТВОРЧЕСТВО ПОКОЛЕНИЯ

Резюме

Социально-психологическая теория этнокультурного мифотворчества личности применена в эмпирическом исследовании субъективных стратегий самореализации представителей поколения 20-летних; обозначены возможности актуализации культурно-исторического и мифотворческого потенциала молодежи.

Ключевые слова: этнокультурное мифотворчество личности, субъективные стратегии самореализации личности и поколения, культурно-исторический и мифотворческий потенциал поколения.

O. V. Yaremchuk, PhD, doc.,
Odessa Mechnikov National University,
general and social psychology department

ETHNOCULTURAL MYTH PERSONAL CREATIVITY

Summary

The socio-psychology theory of ethnocultural myth personal activity has been used in the empirical plan research into Subject strategy of the self-realization of twenty years old generation representatives. Were outdrawn possibilities of the actualization in cultural, historical and myth creativity potential of the youth.

Key words: ethnocultural myth personal creativity; the personal and generation Subject strategy of the self-realization; cultural, historical and myth creativity potential of the youth.